

fulgte de Raad og Anvisninger, som Fru Lemche gennem Dagspressen har ladet tilflyde D. K. Det er en Fremstilling i høflig og korrekt Form — uden nogen som helst angribende Tendens — af, hvad en Tankegang, et Forslag som Fru Lemches, i Virkeligheden vil munde ud i — og en Paavisning af, at dette Forslag, naar det virkelig gennemtænkes, viser sig ganske umuligt.

Naar man vil skrive offentligt, risikerer man jo, at andre har en anden Mening end den, man selv synes er den rigtige — det maa man altid finde sig i, og helst uden at sige sin Modpart Ubehageligheder, som er Sagen uvedkommende.

Uden at spille Tid og Plads paa en ørkesløs Drøftelse af de gamle Stridigheder og uden at besvare det Rombardement, som Fru Lemche *u en at være bleven angreben* har ret mod den nuyærende Redaktion, vil vi gerne — hvad Fru Lemche ikke har gjort — igen komme lidt nærmere ind paa Sagen, netop fordi den er aktuel, fordi selve Spørgsmaalet om, hvordan man bedst holder D. K. udenfor Partipolitiken, uden at D. K. skal miste sin Indflydelse og Muligheden for at gøre et reelt Arbejde for Kvindesagen, efter at Kvindernes politiske Rettigheder er bleven effektive, virkelig nu er fremme og har Betydning.

Naar Fru Lemche peger paa, at „Kvinderne selv har dømt i denne Sag“ og „Kvindesagens Kæde er sprængt“, hvorefter D. K. skulde søge sig paalideligere Repræsentanter — saa maa man dog se dette lidt nærmere efter og spørge: „Hvad er da Kvindernes Dom?“

Nogle af de kvindelige Rigsdagsmedlemmer har — *selvfølgelig ud fra deres Overbevisning* — arbejdet for at faa kvindelige Præster, og andre — *selvfølgelig ligeledes ud fra deres Overbevisning* — arbejdet for at undgaa dem.

Der kan altsaa ikke tales om „Kvindernes Dom“.

Men Konsekvensen af Fru Lemches Betragtninger vil atter vise sig meget mærkelig, thi den maa være, at det fra nu af skulde være D. K.s Opgave at udrydde alle de Kvinder paa Rigsdagen, som paa et eller andet Punkt er uenige med D. K. Sagen er jo nemlig den, at man ikke kan skaffe den af Fru Lemche krævede Enighed til Veje blandt Rigsdagens Kvinder om dette Spørgsmaal blot ved at sætte nogle flere Kvinder ind, som vil støtte vore Krav; man maa samtidig

bortskafe dem, der nu har svigtet i denne Sag — og der kunde dog formentlig tænkes mere nærliggende Opgaver for D. K. end at forsøge at faa f. Eks. Olga Knudsen eller Frk. Ankersted ud af Rigsdagen!

Denne Maade at fremme Sagen paa vil sikkert ogsaa vise sig ganske umulig.

Spørgsmaalet er i al Korthed kun dette:

Kan D. K. ikke handle i sine egne Affærer — ikke arbejde for Kvindesagen ved Henvendelser til Rigsdagen uden Hensyn til de politiske Partiers Stilling? Og hvis vi ikke kan det, hvorledes skal vi da kunne udrette et Arbejde for „Kvinders Ligestilling med Mænd i Familie, Samfund og Stat“ og for „Forbedring af Kvinders og Børns Kaar, særlig ad Lovgivningens Vej“?

Er vi nødt til at lægge Hænderne i Skødet, stryge Flaget og standse Arbejdet, naar de politiske Partier er uenige om, hvordan de skal stille sig til vore Krav?

Skal et politisk Parti ved at gaa imod et af vore Krav kunne diktere os sin Ordre til, at vi ikke maa arbejde videre?

Efter Redaktionens Mening vil en saadan Holdning være ensbetydende med en fuldstændig Henvisning af D. K., saadan som vi i Bladets forrige Nr. har udviklet; men vi aabner gerne Bladet for en saglig og rolig Diskussion om dette vigtige Spørgsmaal.

Red.

Til Regering og Rigsdag.

I Anledning af den forestaaende Arbejderkonference i Washington er nedenstaaende Henvendelse udsendt:

Da det er os bekendt, at der ved den internationale Arbejderkonference, der skal afholdes i Washington i dette Efteraar, bl. a. vil blive forhandlet om særlige Beskyttelseslove for Kvinder, tillader vi os at henvise til den Stilling overfor dette Spørgsmaal, som indtages af de Organisationer, som vi repræsenterer.

Da der i 1911 i Rigsdagen fremsattes Lovforslag om Forbud mod Kvinders Natarbejde, — i Overensstemmelse med Bernerkonventionen af 1906 — rejste Dansk Kvin-

desamfund, med Tilslutning fra „Kvindeligt Arbejderforbund“ og „Kvindelige Trykkeriarbejdere“ en Protestbevægelse mod en saadan Indskrænkning af Kvinders Erhvervsfrihed. Lovforslaget forkastedes som bekendt.

Nylig har ogsaa Danske Kvinders Nationalraad, (Led af det internationale Kvinderaad) der foruden Dansk Kvindesamfund omfatter 46 Foreninger og Institutioner med tilsammen 40.000 Medlemmer vedtaget en Resolution mod særlige Beskyttelseslove for Kvinder med Undtagelse af Barselpæve.

Vi ønsker nu overfor den høje Regering og Rigsdag at fremsætte vor ærbødige Anmodning om, at man ogsaa overfor fremtidige Opfordringer udefra vil fastholde det i 1912 vedtagne.

Vi ønsker at fremføre som vor Overbevisning, at det ikke er muligt ved Særforbud at beskytte Kvinden mod Misbrug af hendes Arbejdskraft. Indskrænkende Bestemmelser kun for Kvinden vil blot bevirke, at hun tvinges til at sælge sin Arbejdskraft billigere og fremtidig udelukkes fra det velbetalte og under Fabrikslovens Bestemmelser inddragne Industiarbejde, medens det daarlig betalte og udenfor Tilsyn staaende Arbejde stadig staaer hende åbent, hendes Sundhed vil ikke fremmes ved en Forringelse af hendes økonomiske Stilling og øvrige Arbejdsvilkaar, hvorfor Hensynet til hendes egen, hendes fødte eller ufødte Børns Sundhed ingenlunde taler til Gunst for en særlig Beskyttelseslov for Kvinder. Derfor bør en saadan Lov da ogsaa kun gives for svangre Kvinder og i Barseltillælde.

Vi haaber og forventer, at der vil blive taget Hensyn til denne Opfattelse i de Overvejelser, der maatte finde Sted angaaende Danmarks Stilling til dette Spørgsmaal paa